

Γνώσεσθαι την αλήθειαν

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Δεν είναι νέο φαινόμενο η ενασχόληση με τη Θρησκεία ως προσπάθεια για ηρεμία και εσωτερική γαλήνη. Ιδιαίτερα ο σύγχρονος άνθρωπος πνίγεται στα διάφορα ουσιαστικά ή επουσιώδη προβλήματά του, αγχώνεται και δεν ησυχάζει. Αναζητά εύκολους τρόπους για να ξεκουραστεί η ψυχή του, να ανασυγκροτηθεί και να προχωρήσει.

Η θρησκεία επαγγέλλεται αυτό που αναζητά ο σύγχρονος άνθρωπος και γι' αυτό αρκετοί καταφεύγουν σ' αυτήν, αναμένοντας, με λίγη προσπάθεια, ανατροπή των αρνητικών δεδομένων.

Τα πιο πάνω μπορεί να τα περιμένει κανείς από την όποια θρησκεία, όχι όμως από την Εκκλησία του Χριστού. Γιατί αυτή, ως σώμα του αληθινού Θεού, δεν κοροϊδεύει αλλά προτείνει την αλήθεια που ελευθερώνει και ολοκληρώνει. Το «γνώσεσθαι την Αλήθειαν και η Αλήθεια ελευθερώσει υμάς», που ο Χριστός είπε στη διδασκαλία Του, ανατρέπει την ψευδαίσθηση και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για να βγει ο άνθρωπος από το λαϊκισμό, την ψυχολογική προσέγγιση του Θεού, τη

μαγεία και το φανατισμό, που παραπέμπουν στην αιρετική, δηλαδή στην αρρωστημένη αντίληψη περί Θεού και ζωής.

Είναι σημαντικό να γνωρίσει ο χριστιανός την αλήθεια για τον εαυτό του, βοηθούμενος, βέβαια, από κάποιον που την βρήκε και τη ζει. Αν και η αποκάλυψη των λανθασμένων αντιλήψεων προκαλεί πόνο, αφού γκρεμίζει ένα εσωτερικό θρησκευτικό κατεστημένο, εν τούτοις γίνεται πηγή ζωής, ελευθερίας, χαράς.

Είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε πως:

Δεν είναι πίστη η προσκόλληση στο γράμμα του Νόμου.

Δεν είναι η κάθε προσευχή «συνουσία με το Θεό», κατά τον άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, δηλαδή ένωση μαζί Του.

Δεν είναι ο κάθε εκκλησιαζόμενος συνεπής χριστιανός.

Δεν είναι η κάθε καλή μας πράξη μέσο που το άγιο Πνεύμα έρχεται σε μας, παρά μόνο αυτή που γίνεται από αγάπη στο Χριστό.

Δεν είναι η κάθε εξομολόγηση δείγμα μετάνοιας.

Κι ακόμα, χρειάζεται να αποδεχτούμε μέσα μας πως

Έσονται οι έσχατοι πρώτοι και οι πρώτοι έσχατοι.

Η κάθε δικαιοσύνη μας, καλή διάθεση και πράξη δηλαδή, ενώπιον του Θεού μπορεί να είναι ως «ράκος αποκαθμένη», απορριπτέα όπως τα κατακάθια του ποτού.

Πολλοί παρθένοι, με άδεια από ελεημοσύνη χέρια και με άδεια από ταπείνωση καρδιά, δεν είδαν πρόσωπο Θεού.

Όσο και να προσπαθούμε ν' απαλλαγούμε από τα πάθη και τις αδυναμίες μας, χωρίς τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος «εποιήσαμεν ουδέν».

Και τέλος, ν' αποδεχτούμε τη «ματαιότητα των εγκοσμίων», την προσωρινότητά μας, το γεγονός του ερχόμενου θανάτου μας, για να ζήσουμε την κάθε μέρα της ζωής μας με ταπείνωση, αγάπη, δόσιμο καρδιάς προς όλους, συγχωρητικότητα και θυσία, αναμένοντας τη συνέχιση της ύπαρξής μας με τον Κύριο και τους αγίους Του εις αιώνας.

<http://bit.ly/2V6PSXm>